

Arrest

nr. 151 684 van 3 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Sangarkhail, gelegen in het district Mohammad Agha in de provincie Logar. U bent een Pasjtoen van etnische origine en hangt het soennitische geloof aan. Op 25 januari 2008 verliet u Afghanistan een eerste maal nadat u er problemen kende met de Afghaanse autoriteiten naar aanleiding van het lidmaatschap van uw vader en broers en Hezb-i-Islami. U trok naar het Verenigd Koninkrijk waar u na een eerste in juli 2008 geweigerde aanvraag in mei 2010 een nieuwe aanvraag indiende. Nadat ook deze met een weigering van een beschermingsstatus werd afgesloten werd u op 10 augustus 2011 gerepatrieerd naar Afghanistan. Na uw terugkeer vestigde u zich bij uw schoonbroer in het dorp Niazi, gelegen in het district Mohammad Agha in de provincie Logar. Gedurende 2,5 maand werkte u als vertaler bij Asia Complex Translation

and Research Company in Kaboel. In januari 2012 besloot u Afghanistan een tweede maal te verlaten omdat u er door de taliban van spionage werd beschuldigd nadat een van hen werd gearresteerd.

Op 16 april 2012 diende u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een eerste asielaanvraag in België in omwille van uw problemen met de Afghaanse autoriteiten en de taliban. Op 14 november 2013 nam het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien er geen geloof geheet kon worden aan uw beweerde problemen en u er over een redelijk intern vluchtalternatief beschikte dat u in staat stelde zich aan de gevolgen van de slechte veiligheidssituatie in uw regio van herkomst te onttrekken. Op 7 april 2014 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de eerdere weigeringsbeslissing van het CGVS. Na deze beslissing keerde u niet terug naar uw land van herkomst.

Op 17 april 2014 vroeg u voor de twee maal asiel aan bij de Belgische asielinstanties. In het kader van uw tweede asielaanvraag verklaarde u van uw schoonbroer, (S.), te hebben vernomen dat hij problemen kende met de taliban omwille van u. Als gevolg daarvan zou hij niet bereid zijn u op te opvangen. Naast de uw vrees voor problemen met de taliban en de Afghaanse overheid, stelde u ook de slechte veiligheidssituatie in uw district te vrezen. Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u vier internetartikels over de veiligheidssituatie in de provincie Logar, een origineel van een brief van uw schoonbroer en een enveloppe waarin deze stukken werden opgestuurd. Op 28 mei 2014 besliste het CGVS de aanvraag niet in overweging te nemen (bijlage 13 quater).

Op 12 juni 2014 diende u, zonder naar Afghanistan te zijn teruggekeerd, een derde asielaanvraag in. In het kader van deze aanvraag baseert u zich gedeeltelijk opnieuw op de problemen met de Afghaanse overheden en de taliban die u naar aanleiding van uw eerste en uw tweede asielaanvraag aanhaalde. Met betrekking tot deze problemen stelt u dat de taliban u zocht bij uw schoonbroer. Hierbij werd uw schoonbroer door hen bedreigd.

Naast de problemen die aan de basis van uw vlucht uit Afghanistan zouden hebben gelegen, haalt u in het kader van uw derde asielaanvraag bijkomende elementen aan die in uw hoofde tot een vrees voor vervolging en/of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus zouden doen ontstaan. Zo wijst u erop dat u in België hebt geleerd om uw mening te vertellen. U vreest ervan verdacht te worden samengewerkt te hebben met de buitenlanders of gemeden te worden in Afghanistan wanneer u uw visie op tewerkstelling van Afghaanse vrouwen en de positieve resultaten van buitenlandse aanwezigheid in Afghanistan zou geven. U beweert bovendien rekrutering door de taliban, problemen omwille van uw deelname aan manifestaties in België en uw verblijf in een kerk dat zou worden aanzien als afvalligheid, te vrezen. U haalt ook de algemene onveiligheidssituatie in de provincie Logar aan en geeft aan zich niet in Kaboel te kunnen vestigen omdat u geen job zou krijgen omdat u in het buitenland verbleef. U voegt eveneens toe dat u kampt met psychische problemen met name nervositeit.

Ter staving van uw derde asielaanvraag legt u een document opgesteld door uw raadsman neer waarin hij vraagt dat uw derde asielverzoek in overweging zou worden genomen omdat u zou behoren tot de sociale groep van jongens en mannen 'of fighting age' die volgens het UNHCR een potentieel risico zou uitmaken; u door uw job als vertaler bij het Asia Complex Translation and Research Company volgens het UNHCR een potentieel risico zou lopen; u in een Belgische kerk verbleef waardoor u bij terugkeer als een afvallig persoon zou worden gezien en u hierdoor het risico zou lopen om door uw familie, de lokale bevolking en de taliban volgens het Afghaans gewoonterecht vervolgd te worden; u bij terugkeer in een situatie van sociaal isolement zou terechtkomen; uw mentaliteit niet meer in overeenstemming te brengen is met het leven in Afghanistan; en u niet akkoord bent met het standpunt van de Commissaris-generaal volgens de welke u zich kan hervestigen in de stad Kaboel omdat u in het Verenigd Koninkrijk reeds diverse opleidingen hebt gevolgd.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u ook in het kader van uw derde asielaanvraag geen persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoelt in de Vluchtelingenconventie van Genève of reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 a of b van de vreemdelingenwet in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk heeft gemaakt.

In het kader van uw derde asielaanvraag verwijst u immers onder meer naar elementen die u reeds in uw eerste aanvraag aanhaalde en naar elementen die in het verlengde van deze elementen liggen (CGVS 6 augustus 2014, p. 2 tem 5). Concreet verwijst u naar het feit dat u problemen kende met de taliban omwille van uw activiteiten als vertaler en omdat ze u van spionage verdachten. Ook na uw vlucht naar België zou u nog worden gezocht door de taliban (CGVS 6 augustus 2014, p. 4). U haalde verder problemen aan met de Afghaanse autoriteiten omwille van de betrokkenheid van uw vader en broer bij Hezb i Islami. Ook vreest u vermoord te worden door de taliban omwille van uw job als vertaler bij Asia Complex Translation and Research Company (CGVS 6 augustus 2014, p. 4 en 5). In het kader van uw eerste asielaanvraag oordeelden de Commissaris-generaal en de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen beide dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw vluchtmotieven vanwege het ongeloofwaardig karakter van uw beweringen inzake uw problemen met de taliban en de Afghaanse autoriteiten. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet werd geconcludeerd dat u geen objectieve argumenten aanbracht waaruit zou blijken dat het voor u onmogelijk zou zijn om zich in de stad Koboel van de gelijknamige provincie te vestigen.

De nieuwe elementen die u in het kader van uw tweede asielverzoek aanbracht werden door de Commissarisgeneraal in het kader van de niet inoverwegingname van uw tweede asielaanvraag als onvoldoende om de geloofwaardigheid van uw bewering te herstellen, beoordeeld. Ook in het kader van uw derde aanvraag bracht u evenmin nieuwe elementen aan die de geloofwaardigheid van uw beweringen kunnen herstellen. De brief van uw schoonbroer vertoont immers een gesolliciteerd en subjectief karakter en werd duidelijk ten behoeve van u en uw asielverzoek opgesteld waardoor het document bewijswaarde ontbeert. Bijgevolg kan er worden geconcludeerd dat u ook in het kader van uw derde asielverzoek de geloofwaardigheid van uw beweringen niet herstelt.

Inzake de door u aangehaalde psychische problemen moet worden gesteld dat u deze niet aantoonde door middel van enig objectief stuk waaruit zou blijken dat deze beweerdde problemen een verklaring zouden zijn voor de ongeloofwaardigheid van uw beweringen.

Gezien de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw problemen met de taliban en de Afghaanse overheden kan er evenmin geloof worden gehecht aan de nieuwe door u aangebrachte elementen die in het verlengde van deze problemen zouden liggen namelijk het feit dat u nog steeds wordt gezocht door de taliban. Bijgevolg kan er op basis van uw verklaringen over deze feiten niet worden geconcludeerd tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Ook de nieuwe elementen die u in het kader van uw derde asielverzoek aanbracht zijn niet van aard een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Wat betreft uw vrees voor de gevolgen van uw gewijzigde levenswijze en ideeën moet worden gesteld dat uw verklaringen hierover niet wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of op een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. U stelde in dit verband dat u in Europa leerde om uw mening te zeggen over, onder meer, het recht van vrouwen om te werken en de positieve gevolgen van de aanwezigheid van buitenlanders in Afghanistan (CGVS 6 augustus 2014, p. 12 en 13). U vreest te worden gemeden en verdacht te worden van samenwerking met de buitenlanders wanneer u uw mening zou vertellen in Afghanistan (CGVS 6 augustus 2014, p. 12 tem 15). Er moet echter worden gesteld dat het louter gemeden en verdacht worden niet als voldoende zwaarwichtig feiten kunnen worden beschouwd om te worden gekwalificeerd als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op ernstige schade. Het feit dat u vreest gemeden te worden en ervan verdacht te worden samengewerkt te hebben met de buitenlanders door Afghanen in Afghanistan kan immers niet worden beschouwd als dermate systematisch en ingrijpend dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Van een dergelijk behandeling kan evenmin worden gesteld dat ze kan worden beschouwd als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van de subsidiaire bescherming. Bovendien slaagde u er naar aanleiding van het gehoor voor de Commissaris-generaal in het kader van uw derde asielverzoek niet in uw beweerdde vrees aannemelijk te maken. Zo slaagde u er niet in concrete elementen aan te brengen die er op zouden wijzen dat u bij terugkeer naar Afghanistan vervolging riskeert omwille van uw visie op de tewerkstelling van vrouwen en de aanwezigheid van buitenlanders in Afghanistan. Uit uw verklaringen blijkt vooreerst dat u geen drang heeft om deze meningen publiekelijk te uiten (CGVS 6 augustus 2014, p. 14). Ook slaagde u er niet in concrete aanwijzingen aan te duiden waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan daadwerkelijk zou worden gemeden omwille van uw standpunten. Hiernaar gevraagd, stelde u zelf een voorbeeld te zijn van uw vrees, dat u geen concrete voorbeelden had van mensen die in Afghanistan werden gemeden maar dat de samenleving er zo is (CGVS 6 augustus 2014, p. 15).

U stelt verder bij terugkeer te vrezen voor gedwongen rekrutering door de taliban en verwijst hierbij naar de UNHCR Guidelines van 6 augustus 2013 waarin wordt aangegeven dat "depending on the specific circumstances of the case, men and boys of fighting age living in areas under the effective control of AGE's, or in areas where pro-government forces and AGE's are engaged in a struggle for control" mogelijks nood hebben aan internationale bescherming op basis van hun lidmaatschap van een bepaalde sociale groep. Hetzelfde zou volgens deze Guidelines gelden voor dezelfde categorie personen in regio's waar ze het risico lopen te worden gerekruteerd door het ALP. Er dient met betrekking tot de UNHCR Guidelines echter te worden opgemerkt dat hierin uitdrukkelijk wordt gesteld dat het risico op gedwongen rekrutering afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit kan worden afgeleid dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een risico op gedwongen rekrutering loopt en dat een verwijzing naar de loutere mogelijkheid op gedwongen rekrutering niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor

vervolgning in de zin van de Vluchtelingenconventie. U slaagde er naar aanleiding van uw asiëlverzoek niet in uw persoonlijke vrees voor gedwongen rekrutering aannemelijk te maken. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u vreest gerekruteerd te worden door uw vrienden die zich hebben aangesloten bij de taliban (CGVS 6 augustus 2014, p. 6). Gevraagd naar de namen van uw vrienden, slaagde u er niet in meer informatie geven over deze vrienden (CGVS 6 augustus 2014, p. 6). Nadien wijzigt u uw verklaringen en stelt u gedwongen rekrutering door enkele personen van de moskee die zich hebben aangesloten bij de taliban te vrezen. U stelt over deze personen van de moskee uitdrukkelijk dat het niet uw vrienden betreft (CGVS 6 augustus 2014, p. 7). Wanneer daarop verduidelijking wordt gevraagd wijzigt u uw verklaring opnieuw en stelt u dat u vreest gerekruteerd te worden door uw vrienden die zich hebben aangesloten bij de taliban (CGVS 6 augustus 2014, p. 7). Wanneer u wordt gevraagd naar concrete aanwijzingen om te stellen dat deze vrienden zich hebben aangesloten bij de taliban, stelt u enkel dat dit algemeen geweten zou zijn omdat er geen alternatief is (CGVS 6 augustus 2014, p. 7). U beantwoordt deze vraag verder met de stelling dat ook enkele familieleden werden gerekruteerd door de taliban om vervolgens onmiddellijk te ontkennen dat de personen die als voorbeeld hiervan aanhaalt familieleden van u zijn (CGVS 6 augustus 2014, p. 7-8). Uiteindelijk stelt u dat er in Afghanistan jongens tussen de leeftijd van 17 en 23 jaar worden aangesproken om te worden gerekruteerd zoals ook in de UNHCR guidelines wordt aangegeven zonder concrete elementen aan te brengen waaruit zou blijken dat u persoonlijk het risico loopt te worden gerekruteerd.

Wat betreft de verklaringen die u aflegt over uw deelname aan enkele betogingen in België omwille van uw problemen in Afghanistan kan worden vastgesteld dat u zelf aangeeft dat deze activiteiten geen aanleiding geven tot enig risico op vervolging vanwege de Afgaanse overheden (CGVS 6 augustus 2014, p. 11 en 12). Wat dit betreft kan er in uw hoofde dan ook niet worden geconcludeerd tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Wat betreft uw verklaringen omtrent het feit dat u in een Belgische kerk verbleef waardoor u vreest gedood of gestenigd te worden omdat u ervan zou worden verdacht zich te hebben bekeerd tot het christendom (CGVS 6 augustus 2014, p. 6 en 10), dient gewezen te worden op de informatie in het bezit van het CGVS volgens welke nergens blijkt dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afgaan bij terugkeer het risico op vervolging inhoudt (zie administratief dossier). Uw bewering dat u in een Belgische kerk verbleef, kan niet worden gekwalificeerd als een element dat zou leiden tot de conclusie dat er in u hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. De Islamitische wet in Afghanistan verbiedt apostasie, waar in uw geval echter geen sprake van is. Er is geen geval bekend waarin de Islamitische autoriteiten in Afghanistan, maar ook daarbuiten, het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verbieden. Uw verklaringen vinden dan ook geen enkele objectieve grond in de situatie in uw land van herkomst, waardoor ze bezwaarlijk aanzien kunnen worden als een element dat in u hoofde doet besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade. Voor zover er, zoals u verklaart, in uw gemeenschap in uw land van herkomst de valse perceptie zou bestaan dat u bekeerd bent tot het christendom (CGVS 6 augustus 2014, p. 10) kan dit evenmin als element dat aanleiding zou geven tot het ontstaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien u niet daadwerkelijk bekeerd bent (CGVS 6 augustus 2014, p. 11) volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie. Bovendien gaf u aan dat u niet wist of er reeds problemen zijn geweest in Afghanistan omdat u in een Belgische kerk verbleef (CGVS 6 augustus 2014, p. 11). Uw verklaringen vinden dan ook geen enkele objectieve grond in de situatie van uw land van herkomst, waardoor ze bezwaarlijk aanleiding kunnen geven tot een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Over de door u aangehaalde psychologische problemen moet worden vastgesteld dat u hiervan geen enkel begin van bewijs neerlegde (CGVS 6 augustus 2014, p. 15). Bij gebrek aan bewijs van deze problemen kan er onmogelijk worden gesteld dat u op basis van uw blote beweringen in dit verband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou aantonen.

Het voorgaande laat toe te concluderen dat er ook in het kader van uw derde asielaanvraag in uw hoofde niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, a of b van de vreemdelingenwet. Wat betreft de door u neergelegde enveloppe moet worden opgemerkt dat dit document slechts een bewijs is dat iets werd verstuurd zonder enige aanduiding met betrekking tot uw asiëlverklaringen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kaboel te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kaboel via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 25 juni 2014 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Kabul Stad dd. 26 september 2014) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kaboel relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle

provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kaboel, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisereerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kaboel. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kaboel in de maanden juli en augustus 2014. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kaboel bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kaboel is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kaboel met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Uw verklaringen over de veiligheidssituatie in de provincie Logar (CGVS 6 augustus 2014, p. 3) en de door u aangebrachte internetartikels over de veiligheidssituatie in de provincie Logar zijn niet van aard de actuele beoordeling van de specifieke veiligheidssituatie in de stad Kaboel van de Commissaris-generaal te weerleggen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kaboel. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kaboel vestigt.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u over een reëel binnenlands vluchtalternatief beschikt in de stad Kaboel (provincie Kaboel) hoewel u uit het district Mohammad Agha in de provincie Logar afkomstig bent. U bent immers een jonge alleenstaande volwassen man die zowel Pasthou, Dari als Engels spreekt (CGVS 6 februari 2013, p. 3 en 8). Bovendien stelde u naar aanleiding van uw eerste asielerzoek dat uw familie allerminst onbemiddeld is en dat zij het economisch goed stellen dankzij de 10 jerib grond die ze aan een boer verpachten (CGVS 6 februari 2013, p. 10 en 18). Ook heeft u in het Verenigd Koninkrijk diverse opleidingen gevolgd. Bovendien moet hieraan worden toegevoegd dat u door uw werkzaamheden voor het Asia Complex Translation and Research Company in de stad Kaboel, niet enkel over werkervaring maar ook over kennis van de stad Kaboel beschikt en er een netwerk moet hebben uitgebouwd (CGVS 6 februari 2013, p. 5 en 6). Eveneens bent u zeven jaar naar school geweest in Afghanistan (CGVS 6 februari 2013, p. 5). Men kan dus concluderen dat u voldoende geschoold bent, over werkervaring en beschikt en over de nodige contacten en (financiële) ondersteuning beschikt om in een stad als Kaboel aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Wat betreft uw beweringen omtrent het feit dat u bij terugkeer in een sociaal isolement zou terechtkomen en u niet akkoord bent met het standpunt van de Commissaris-generaal volgens hetwelke u zich kan hervestigen in de stad Kaboel omdat u in het Verenigd Koninkrijk reeds diverse opleidingen hebt gevolgd, verwijst u naar een artikel van het IRIN d.d. 3/5/2012 waarin wordt aangegeven dat

"Lengthy migration/asylum duration, especially migration/asylum of persons who left the country at an early age or were born while in migration/asylum, has caused many deep cultural and traditional problems for the Afghan society. Since they have been brought up in other countries/cultures, they feel themselves to be strangers in Afghanistan's indigenous culture and many of them cannot adjust themselves to the customs and traditions governing the Afghan society and way of life. This issue has also caused mental problems for them, leading to their social and cultural ostracism and marginalization." en *"While refugees may return to Afghanistan with new skills learned abroad, they return to environments where those skills cannot be used, and a recent UNHCR survey found that 60 percent of returnees lived in worse conditions than their local counterparts."* U beweerde eveneens dat u in de stad Kaboel geen job zou krijgen omdat u in het buitenland verbleef (CGVS 6 augustus 2014, p. 6). Er dient evenwel op gewezen te worden dat u op 10 augustus 2011 vanuit het Verenigd Koninkrijk werd gerepatriëerd naar Afghanistan en vervolgens gedurende 2,5 maanden als vertaler in de stad Kaboel bij Asia Complex Translation and Research Company werd tewerkgesteld. U blijkt dus wel degelijk in staat om na een verblijf in het buitenland een job te bemachtigen in Afghanistan.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kaboel over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, *"minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"*, van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet *juncto* het redelijkheidsbeginsel en van artikel 3 EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

Hij citeert de elementen uit de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en past deze elementen toe op zijn situatie. Tevens geeft hij een algemene theoretische uiteenzetting omtrent het begrip 'vrees' en omtrent de bewijslast inzake asielaanvragen.

Verzoeker benadrukt dat hij kampt met psychologische problemen. Verweerder stelt ten onrechte dat hij deze niet aantoonst door enig objectief stuk en dat deze problemen geen verklaring zouden zijn voor de ongeloofwaardigheid van zijn beweringen. Verzoeker citeert in deze enkele van zijn gezegden tijdens het gehoor bij het CGVS.

Verzoeker wijst op het tribale karakter van zijn land en provincie en stelt dat hij bij een terugkeer snel zal worden herkend als nieuwkomer door de lokale bevolking en de taliban. Door zijn verblijf in Europa, zijn leeftijd en zijn Pashtou-origine is de kans reëel dat hij bij een terugkeer zou worden gedood of zou worden uitgenodigd mee te vechten met de taliban. Hij behoort aldus tot een sociale groep. Verweerder liet na dit te onderzoeken en deze vrees te toetsen aan de richtlijnen van UNHCR over *'men and boys of fighting age'*. Verzoeker citeert uit voormelde richtlijnen. Tevens haalt hij informatie aan van www.ecoi.net. Hij is van mening dat hij door zijn tewerkstelling in een bedrijf dat samenwerkte met de Amerikanen risico loopt om te worden vervolgd door de taliban. Verzoeker herhaalt enkele van zijn verklaringen tijdens het gehoor bij het CGVS en verwijst naar algemene informatie waaruit blijkt dat individuen die ervan worden verdacht samen te werken met of steun te bieden aan de regering of de internationale gemeenschap in Afghanistan een risicoprofiel hebben.

Verweerder heeft verder geen rekening gehouden met verzoekers verwestering. Verzoeker stelt volledig vervreemd te zijn van de Afghaanse samenleving en wijst op informatie omtrent mogelijke problemen voor personen die lang in het buitenland hebben gezeten en die niet meer kunnen aarden in de Afghaanse samenleving. Verzoeker stelt dat hij bij een terugkeer door zijn landgenoten zal worden gemarginaliseerd. Verzoeker vreest de taliban niet enkel wegens een gedwongen rekrutering doch

tevens omdat hij anders denkt, praat en handelt. Deze levenswijze is blijkens algemene informatie strafbaar volgens de regels van de taliban. De bescherming van zijn land kan verzoeker niet inroepen.

2.1.1.2. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de schending van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*, *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij herhaalt dat hij zou worden gemarginaliseerd en uitgesloten omdat hij anders denkt, citeert zijn gezegden zoals afgelegd bij het CGVS en betoogt dat het voor hem onmogelijk is om zijn ideeën voorgoed te verstoppen. Indien hij zijn ideeën naar buiten brengt, zal hij worden gemarginaliseerd.

Verzoeker verwijst naar het gehoorverslag van het CGVS en stelt dat hieruit blijkt dat hij duidelijk aangaf wie van zijn dorp gerekruteerd werd. Hij stelt dat hij een ‘vluchteling ter plek’ is door zijn leeftijd en afkomst. Hij is een ideale kandidaat om gerekruteerd te worden.

Verzoeker betwist de informatie die het CGVS hanteert inzake de kerkbezitters. Hij verwijst naar informatie over de toepassing van het islamitische recht en het gewoonterecht in Afghanistan, stelt dat de verhouding tussen beiden complex is en benadrukt dat lokale gebruiken en gewoonterecht een belangrijke plaats innemen. Het onderzoek van verweerder is gebaseerd op officiële verklaringen die ver van de werkelijkheid liggen. Verzoeker stelt dat het recht in de praktijk een mengeling van seculier, religieus en gewoonterecht is. Rechtspluralisme kenmerkt de samenleving en het recht wordt toegepast naargelang de lokale acceptatie van de centrale wetgeving. Verzoeker citeert daarnaast uit een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) waarin gesteld wordt dat het onderzoek van Cedoca over de kerkbezitters en de gevolgen hiervan in Afghanistan gebrekkig is. Verzoeker is van mening dat hij volgens het gewoonterecht kan worden vervolgd. In zijn geval zal de code ‘Pashtounwali’ toegepast worden.

Waar verwezen wordt naar het feit dat hij na zijn terugkeer vanuit het Verenigd Koninkrijk een job kon bemachtigen in Kabul, stelt verzoeker dat uit het oog wordt verloren dat de buitenlandse troepen zich terugtrokken uit Afghanistan en dat de bedrijven in de sector waarin hij werkte daardoor failliet gingen.

2.1.1.3. Verzoeker beroept zich in een derde middel op de schending van artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet *juncto* het redelijkheidsbeginsel.

Hij ontkent over een intern vluchtalternatief te beschikken in Jalalabad Nangarhar. Ter staving verwijst hij naar Nederlandse rechtspraak waarin gesteld wordt dat rekening moet worden gehouden met humanitaire gronden en een noodsituatie en naar informatie over de voedselonzeekerheid in Afghanistan, die zich zeker bij IDP's laat voelen.

2.1.1.4. Verzoeker beroept zich in een vierde middel op de schending van artikel 3 EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

Een terugsturen naar een land *“waar binnenkort burgeroorlog kan uitbreken”* is strijdig met voormelde bepalingen. Bij wijze van voorbeeld haalt verzoeker de situatie in Irak aan. Verweerder liet na om te motiveren waarom hij, gelet op zijn profiel, niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b). Verzoeker verwijst naar de *‘sliding scale’* die wordt gehanteerd in het arrest *Elgafaji*. Hij stelt deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk te hebben gemaakt door bovenvermelde redenen en door zijn deelname in de actie van Afghanen in een kerk in Brussel.

2.2. Stukken

Per drager brengt verweerder op 21 augustus 2015 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij (rechtsplegingsdossier, stuk 10): het *“EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation”* van januari 2015 (bijlage 1), de COI Focus *“Afghanistan. IDP's en terugkeerders in Kabul”* van 23 februari 2015 (bijlage 2), de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheid op de weg voor burgers”* van 2 maart 2015 (bijlage 3) en de COI Focus *“Afghanistan. Islamitische Staat in Afghanistan”* van 10 juli 2015 (bijlage 4).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Waar verzoeker meermaals stelt dat minstens *“de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van *“de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* kan dan ook niet worden aangenomen.

Onderhavige asielaanvraag betreft verzoekers derde asielaanvraag. In zoverre verzoeker deze aanvraag baseert op een vrees jegens de Afghaanse overheid omwille van de positie van zijn vader bij Hezb-i-Islami en op een vrees jegens de taliban omwille van zijn gesprek met een buitenlandse soldaat, dan wel omwille van zijn werk voor een vertaalbureau, dient te worden opgemerkt dat reeds bij arrest nr. 122 133 van 4 april 2014 van de RvV werd geoordeeld dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

Voor zover verzoeker de in het voormelde arrest gedane vaststellingen in het onderhavige verzoekschrift tracht toe te schrijven aan psychische problemen, dient te worden opgemerkt dat hij de tijdens zijn eerste asielaanvraag gedane vaststellingen op heden niet langer kan aanvechten. Eens de Raad een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht immers uitgeput. Bij een beoordeling van een latere asielaanvraag mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak doen over de eerdere asielaanvraag. Verzoeker kan onderhavige asielaanvraag bijgevolg niet gebruiken als een vorm van beroep tegen zijn eerste asielaanvraag. Indien hij tijdens zijn eerste asielaanvraag kampte met psychische problemen en van mening was dat deze een invloed hadden op zijn geloofwaardigheid, had hij dit indertijd kunnen en moeten aanvoeren. Dit alles neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende asielprocedures zijn afgelegd (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

Verzoeker laat de bestreden beslissing voorts ongemoeid waar hierin wordt gemotiveerd:

“De nieuwe elementen die u in het kader van uw tweede asielverzoek aanbracht werden door de Commissarisgeneraal in het kader van de niet inoverwegingname van uw tweede asielaanvraag als onvoldoende om de geloofwaardigheid van uw bewering te herstellen, beoordeeld. Ook in het kader van uw derde aanvraag bracht u evenmin nieuwe elementen aan die de geloofwaardigheid van uw beweringen kunnen herstellen. De brief van uw schoonbroer vertoont immers een gesolliciteerd en subjectief karakter en werd duidelijk ten behoeve van u en uw asielverzoek opgesteld waardoor het document bewijswaarde ontbeert. Bijgevolg kan er worden geconcludeerd dat u ook in het kader van uw derde asielverzoek de geloofwaardigheid van uw beweringen niet herstelt.”

De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden, gezien zij door verzoeker ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen. Aldus slaagt verzoeker er niet in de tijdens zijn eerste asielaanvraag teloorgegane geloofwaardigheid van zijn verklaringen te herstellen.

Verzoeker beroept zich daarnaast op een aantal nieuwe elementen. Zo stelt hij met psychische problemen te kampen. Tevens vreest hij een gedwongen rekrutering door de taliban. Verder vreest hij dat hij ingevolge zijn verblijf in een Belgische kerk zal worden vervolgd. Daarenboven vreest hij problemen ingevolge zijn gewijzigde levenswijze en ideeën. Voorts nam hij deel aan enkele betogingen.

Ter staving van zijn voorgehouden psychische problemen brengt verzoeker echter tot op heden niet het minste begin van bewijs bij. Gezien hij geen medisch attest neerlegt toont hij niet aan dat hij met psychische problemen kampt. Evenmin maakt hij aannemelijk of toont hij aan dat of waarom hij bij een terugkeer naar zijn land ingevolge zulke problemen zou dreigen te worden vervolgd of geïsoleerd.

Verzoeker beweert verder ten onrechte dat het CGVS zou hebben nagelaten zijn vrees voor een gedwongen rekrutering door de Taliban te toetsen aan de richtlijnen van UNHCR. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt immers dat zijn vrees aan deze richtlijnen weldegelijk werd getoetst. In dit kader wijst het CGVS er terecht op dat UNHCR in de richtlijnen uitdrukkelijk stelt dat het risico op gedwongen rekrutering afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Aldus dient een asielzoeker *in concreto* aan te tonen dat hij persoonlijk een risico op gedwongen rekrutering loopt en kan de loutere verwijzing naar de mogelijkheid op een gedwongen rekrutering niet volstaan. Verzoeker slaagde er echter niet in om zijn vrees voor een gedwongen rekrutering op enige wijze te concretiseren en om aannemelijk te maken dat hij persoonlijk zulke vrees zou dienen te koesteren. De bewering dat hij duidelijk zou hebben aangegeven wie van zijn dorp gerekruteerd werd mist feitelijke grondslag. Uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing blijkt immers dat verzoeker in dit kader meermaals tegenstrijdige verklaringen aflegde, niet over concrete aanwijzingen bleek te beschikken dat hij persoonlijk zou riskeren te worden gerekruteerd en uiteindelijk, gevraagd of er al problemen waren die erop wijzen dat hij zou worden gerekruteerd, louter verwees naar het algemene gegeven dat er in Afghanistan jongens tussen 17 en 23 jaar worden aangesproken om te worden gerekruteerd zonder concrete elementen aan te brengen waaruit kan worden afgeleid dat hij persoonlijk het risico loopt om te worden gerekruteerd.

Omtrent de vrees die verzoeker stelt te koesteren omwille van zijn verblijf in een kerk in België, wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Wat betreft uw verklaringen omtrent het feit dat u in een Belgische kerk verbleef waardoor u vreest gedood of gestenigd te worden omdat u ervan zou worden verdacht zich te hebben bekeerd tot het christendom (CGVS 6 augustus 2014, p. 6 en 10), dient gewezen te worden op de informatie in het bezit van het CGVS volgens welke nergens blijkt dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer het risico op vervolging inhoudt (zie administratief dossier). Uw bewering dat u in een Belgische kerk verbleef, kan niet worden gekwalificeerd als een element dat zou leiden tot de conclusie dat er in u hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. De Islamitische wet in Afghanistan verbiedt apostasie, waar in uw geval echter geen sprake van is. Er is geen geval bekend waarin de Islamitische autoriteiten in Afghanistan, maar ook daarbuiten, het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verbieden. Uw verklaringen vinden dan ook geen enkele objectieve grond in de situatie in uw land van herkomst, waardoor ze bezwaarlijk aanzien kunnen worden als een element dat in u hoofde doet besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade. Voor zover er, zoals u verklaart, in uw gemeenschap in uw land van herkomst de valse perceptie zou bestaan dat u bekeerd bent tot het christendom (CGVS 6 augustus 2014, p. 10) kan dit evenmin als element dat aanleiding zou geven tot het ontstaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien u niet daadwerkelijk bekeerd bent (CGVS 6 augustus 2014, p. 11) volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie. Bovendien gaf u aan dat u niet wist of er reeds problemen zijn geweest in Afghanistan omdat u in een Belgische kerk verbleef (CGVS 6 augustus 2014, p. 11). Uw verklaringen vinden dan ook geen enkele objectieve grond in de situatie van uw land van herkomst, waardoor ze bezwaarlijk aanleiding kunnen geven tot een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.”

Verzoekers betoog doet aan voormelde motivering geenszins afbreuk. Hij beperkt zich immers tot een theoretische uiteenzetting over de complexe verhouding tussen het islamitische recht en het gewoonterecht, zonder aan te tonen dat één van beide het ontvangen van materiële hulp van een kerk zou verbieden. Verzoeker staat op generlei wijze de bewering dat de code ‘Pashtouwali’ op zijn persoon zal worden toegepast. Evenmin staat hij de blote bewering dat hij volgens dit gewoonterecht kan worden vervolgd. Het uiten van zulke blote en algemene beweringen kan geenszins volstaan om aan te tonen dat hij daadwerkelijk riskeert te worden vervolgd.

Verzoeker poneert voorts weliswaar dat zijn levenswijze en ideeën zijn gewijzigd doch hij toont geenszins aan dat hij dermate verwesterd zou zijn dat hij in zijn land van herkomst niet meer zou

kunnen aarden, laat staan dat hij aantoonde dat hij daardoor problemen zou kennen. In de bestreden beslissing wordt bovendien terecht opgemerkt dat de problemen die verzoeker stelde te vrezen, met name het feit dat hij zou worden gemeden en verdacht van samenwerking met buitenlanders indien hij zijn mening zou vertellen, onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen spreken van vervolging. Waar verzoeker *post factum* plots beweert dat hij tevens vreest te worden gedood door de Taliban, dient te worden opgemerkt dat deze verklaring bezwaarlijk ernstig kan worden geacht. Indien hij dit werkelijk vreesde, kon worden verwacht dat hij dit bij het CGVS zou hebben vermeld. Daarenboven blijkt uit verzoekers gezegden, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, dat hij er geheel niet in slaagde om zijn beweerde vrees *in concreto* aannemelijk te maken. Zo gaf hij, in tegendeel met wat hij laat uitschijnen in het verzoekschrift, weldegelijk aan dat hij zijn mening voor zich kon houden. Wel nuanceerde hij dit door te stellen dat dit later “*misschien*” naar buiten zou komen waardoor het niet meer kon worden verborgen (gehoorverslag CGVS, p.11). Uit deze gezegden blijkt dat verzoeker geen drang heeft om zijn mening publiekelijk te uiten. Bovendien slaagde hij er niet in om concrete elementen of aanwijzingen aan te halen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij in Afghanistan daadwerkelijk zou worden gemeden omwille van zijn standpunten. Hij had geen weet van concrete voorbeelden van personen die omwille van het uiten van een vergelijkbare mening werden gemeden. Hij beperkte zich tot de algemene bewering dat de maatschappij daar zo is doch beschikte niet over concrete aanwijzingen dat hij zou worden gemeden wanneer hij in Afghanistan zijn mening zou uiten (*ibid.*, p.11-12).

Inzake verzoekers deelname aan enkele betogingen in België, dient te worden vastgesteld dat verzoeker zelf duidelijk aangaf dat deze bij een terugkeer naar Afghanistan niet voor problemen zou zorgen (gehoorverslag CGVS, p.11-12).

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de COI Focus “*Veiligheid op de weg voor burgers*” van 2 maart 2015 (rechtsplegingsdossier, stuk 10) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het “*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security situation*” van januari 2015 (rechtsplegingsdossier, stuk 10). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie *"EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security situation"* van januari 2015 (rechtsplegingsdossier, stuk 10)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de COI Focus *"Afghanistan. Islamitische Staat in Afghanistan"* van 10 juli 2015 (rechtsplegingsdossier, stuk 10) kan worden afgeleid dat er in de hoofdstad Kabul geen sprake is van de aanwezigheid van IS. Behalve de groepering "IS in Khorasan" kan er niet met zekerheid gezegd worden dat IS in Afghanistan vaste voet aan de grond heeft. Integendeel, vele waarnemingen van IS in Afghanistan moeten met de nodige omzichtigheid worden benaderd en blijken na verificatie vaak ongegrond. Bovendien zijn de acties van IS in Afghanistan tot nu toe in hoofdzaak gericht tegen de taliban.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kaboel. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchteralternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kaboel vestigt.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u over een reëel binnenlands vluchteralternatief beschikt in de stad Kaboel (provincie Kaboel) hoewel u uit het district Mohammad Agha in de provincie Logar afkomstig bent. U bent immers een jonge alleenstaande volwassen man die zowel Pashtou, Dari als Engels spreekt (CGVS 6 februari 2013, p. 3 en 8). Bovendien stelde u naar aanleiding van uw eerste asielerzoek dat uw familie allerminst onbemiddeld is en dat zij het economisch goed stellen dankzij de 10 jerib grond die ze aan een boer verpachten (CGVS 6 februari 2013, p. 10 en 18). Ook heeft u in het Verenigd Koninkrijk diverse opleidingen gevolgd. Bovendien moet hieraan worden toegevoegd dat u door uw werkzaamheden voor het Asia Complex Translation and Research Company in de stad Kaboel,

niet enkel over werkervaring maar ook over kennis van de stad Kaboel beschikt en er een netwerk moet hebben uitgebouwd (CGVS 6 februari 2013, p. 5 en 6). Eveneens bent u zeven jaar naar school geweest in Afghanistan (CGVS 6 februari 2013, p. 5). Men kan dus concluderen dat u voldoende geschoold bent, over werkervaring en beschikt en over de nodige contacten en (financiële) ondersteuning beschikt om in een stad als Kaboel aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Wat betreft uw beweringen omtrent het feit dat u bij terugkeer in een sociaal isolement zou terechtkomen en u niet akkoord bent met het standpunt van de Commissaris-generaal volgens hetwelke u zich kan hervestigen in de stad Kaboel omdat u in het Verenigd Koninkrijk reeds diverse opleidingen hebt gevolgd, verwijst u naar een artikel van het IRIN d.d. 3/5/2012 waarin wordt aangegeven dat "Lengthy migration/asylum duration, especially migration/asylum of persons who left the country at an early age or were born while in migration/asylum, has caused many deep cultural and traditional problems for the Afghan society. Since they have been brought up in other countriescultures, they feel themselves to be strangers in Afghanistans indigenous culture and many of them cannot adjust themselves to the customs and traditions governing the Afghan society and way of life. This issue has also caused mental problems for them, leading to their social and cultural ostracism and marginalization." en "While refugees may return to Afghanistan with new skills learned abroad, they return to environments where those skills cannot be used, and a recent UNHCR survey found that 60 percent of returnees lived in worse conditions than their local counterparts." U beweerde eveneens dat u in de stad Kaboel geen job zou krijgen omdat u in het buitenland verbleef (CGVS 6 augustus 2014, p. 6). Er dient evenwel op gewezen te worden dat u op 10 augustus 2011 vanuit het Verenigd Koninkrijk werd gerepatrieerd naar Afghanistan en vervolgens gedurende 2,5 maanden als vertaler in de stad Kaboel bij Asia Complex Translation and Research Company werd tewerkgesteld. U blijkt dus wel degelijk in staat om na een verblijf in het buitenland een job te bemachtigen in Afghanistan."

Verzoeker kan niet door een verwijzing naar de situatie in Irak deze pertinente motivering weerleggen. Verder brengt verzoeker geen enkel stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat de door verweerder bijgebrachte informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier en rechtsplegingsdossier, stuk 10) onjuist of achterhaald is.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER